

Budućnost za Ameriku i 18. srpnja 2020. – Broj jedan

Špiljski ljudi Saveza: Mojsije i Ilija na svršetku svijeta

Jeff Pippenger

2023-08-23

Mojsije i Ilija proročki su simboli koji se, ovisno o kontekstu, mogu razumjeti svaki kao pojedinačan simbol, ali se također mogu razumjeti i kao simbol koji obuhvaća oba proroka. Na temelju svjedočanstva dvojice stvar se utvrđuje, a u jedanaestom poglavlju Otkrivenja Mojsije i Ilija predstavljaju dva svjedoka Staroga i Novoga zavjeta. Na Gori preobraženja, koja predstavlja Drugi Kristov dolazak, taj dvostruki simbol predstavlja i sto četrdeset i četiri tisuće (Ilija) i mučenike (Mojsije) krize nedjeljnog zakona. Zajedno kao simbol, u špilji na Horebu, oni predstavljaju Božji narod na svršetku svijeta koji „čuje”, „čita” i „drži” poruku koja je Otkrivenje Božjega karaktera i koja sadrži silu da preobrazi laodicejca u filadelfijca. Uskoro će doći, (vrlo uskoro) trenutak kada više neće biti moguće da se ljudi laodicejski adventisti okoriste „uljem” potrebnim da ispravno odgovore na povik: „Evo zaručnik dolazi.”

I Mojsije reče Gospodinu: Vidi, ti mi govoriš: Izvedi ovaj narod; a nisi mi obznanio koga ćeš poslati sa mnom. Pa ipak si rekao: Poznajem te po imenu, i još si našao milost u mojim očima. Sada dakle, molim te, ako sam našao milost u tvojim očima, pokaži mi sada svoj put, da te upoznam, kako bih našao milost u tvojim očima; i razmotri da je ovaj narod tvoj narod. I on reče: Moja će prisutnost ići s tobom, i dat ću ti počinak. A on mu reče: Ako tvoja prisutnost ne pođe sa mnom, ne vodi nas odavde. Jer po čemu će se ovdje znati da smo ja i tvoj narod našli milost u tvojim očima? Nije li po tome što ti ideš s nama? Tako ćemo biti odijeljeni, ja i tvoj narod, od svih naroda koji su na licu zemlje. I Gospodin reče Mojsiju: I to što si rekao učinit ću, jer si našao milost u mojim očima i poznajem te po imenu. A on reče: Molim te, pokaži mi svoju slavu. I on reče: Učinit ću da sva moja dobrota prođe ispred tebe, i proglasit ću ime Gospodnje pred tobom; i bit ću milostiv komu budem milostiv, i iskazat ću milosrđe komu budem iskazao milosrđe. I reče: Lica mojega ne možeš vidjeti, jer ne može me čovjek vidjeti i ostati živ. I Gospodin reče: Evo mjesta kod mene, i stat ćeš na stijenu. I dogodit će se, kad moja slava bude prolazila, da ću te staviti u raspuklinu stijene i zakloniti te svojom rukom dok ne prođem. A kad uklonim svoju ruku, vidjet ćeš moja leđa; ali lice moje neće se vidjeti. I Gospodin reče Mojsiju: Isteši sebi dvije kamene ploče kao prve, i napisat ću na tim pločama riječi koje su bile na prvim pločama, koje si razbio. I budi spreman ujutro, pa se ujutro popni na goru Sinaj i ondje mi se predstavi na vrhu gore. I neka nitko ne uzlazi s tobom, niti neka se itko vidi po svoj gori; neka ni stada sitne ni krupne stoke ne pasu pred tom gorom. I istesa dvije kamene ploče kao prve; i Mojsije urani ujutro te se pope na goru Sinaj, kako mu je Gospodin zapovjedio, i uze u svoju ruku dvije kamene ploče. I Gospodin siđe u oblaku, i stade ondje s njim, i proglasi ime Gospodnje. I Gospodin prođe ispred njega i proglasi: Gospodin, Gospodin Bog, milosrdan i milostiv, spor na gnjev i obilan dobrotom i istinom, koji čuva milosrđe za tisuće, oprašta bezakonje i prijestup i grijeh, ali krivca nipošto ne smatra nevinim; koji pohodi

bezakonje otaca na djeci i na djeci njihove djece, do trećega i do četvrtoga naraštaja. I Mojsije požuri, sagnu glavu do zemlje i pokloni se. I reče: Ako sam sada našao milost u tvojim očima, Gospodine, neka, molim te, moj Gospodin ide među nama; jer je to narod tvrde šije; i oprostí naše bezakonje i naš grijeh, i uzmi nas za svoju baštinu. I on reče: Evo, sklapam savez: pred svim tvojim narodom učinit ću čudesa kakva nisu bila učinjena po svoj zemlji niti u kojem narodu; i sav narod među kojim se nalaziš vidjet će djelo Gospodnje, jer je strašno ono što ću učiniti s tobom. Izlazak 33:12–34:10.

Mojsije predstavlja Božji narod na svršetku svijeta. To su oni koji u „posljednjim danima“ istražnoga suda mole Boga da im pokaže svoj „put, da“ bi Ga „upoznali“, te kao odgovor primaju od Boga odgovor koji uključuje obećanje da će Njegova „prisutnost počí s“ njima i da će tim ljudima Bog dati „počinak“.

Ovako govori Gospodin: Stanite na putove i pogledajte, i pitajte za stare staze, gdje je dobar put, i njime idite, pa ćete naći pokoj dušama svojim. Ali oni rekoše: Nećemo njime íći. Postavih nad vama i stražare govoreći: Slušajte zvuk trube. Ali oni rekoše: Nećemo slušati. Jeremija 6:16, 17.

Jeremija prepoznaje skupinu koja odbija „vidjeti“ i „čuti“, te stoga ne prima „počinak“ obećan onima koji traže „dobar put“ i „idu njime“. Taj je počinak Izaija označio kao „okrepu“.

Koga će poučiti znanju? i koga će navesti da razumije nauk? one koji su odviknuti od mlijeka i odvojeni od prsiju. Jer zapovijed mora biti na zapovijed, zapovijed na zapovijed; redak na redak, redak na redak; ovdje malo, i ondje malo: Jer će mucavim usnama i drugim jezikom govoriti ovom narodu. Kojemu je rekao: Ovo je počinak kojim možete dati umornome da počine; i ovo je osvježanje: ali oni nisu htjeli slušati. Ali im je riječ Gospodnja bila zapovijed na zapovijed, zapovijed na zapovijed; redak na redak, redak na redak; ovdje malo, i ondje malo; da bi išli, i padali nauznak, i bili skršeni, i uhvaćeni u zamku, i zarobljeni. Izaija 28:9–13.

„Počinak“ i „okrepa“ predstavljaju kasnu kišu koja se izliva tijekom objavljivanja posljednje poruke upozorenja.

„Bilo mi je ukazano na vrijeme kada se poruka trećega anđela privodila kraju. Sila Božja počivala je na Njegovu narodu; oni su dovršili svoje djelo i bili pripremljeni za čas kušnje koji je bio pred njima. Primili su kasnu kišu, odnosno osvježanje od prisutnosti Gospodnje, i živo je svjedočanstvo bilo oživljeno. Posljednje veliko upozorenje odjeknulo je posvuda, i ono je uznemirilo i razgnjevalo stanovnike zemlje koji nisu htjeli primiti poruku.” Early Writings, 279.

Obećanje „počinaka“ ili „okrijepe“, koje je „kasna kiša“, uključuje obećanje dano Mojsiju u pećini da će Božja „prisutnost“ íći s Njegovim narodom.

„Djelo će biti slično onomu na dan Pedesetnice. Kao što je dan „rani dažd“, izlivanjem Duha Svetoga na početku evanđelja, da bi prouzročio nicanje dragocjenoga sjemena, tako će „kasni dažd“ biti dan na njegovu završetku, za dozrijevanje žetve. „Tada ćemo spoznati, ako nastavimo upoznavati Jahvu; njegov je izlazak pripravan kao zora; i doći će nam kao dažd, kao

kasni i rani dažd zemlji.” (Hosea 6:3.) „Radujte se, dakle, sinovi sionski, i veselite se u Jahvi, Bogu svojemu, jer vam je dao rani dažd umjereno, i učinit će da za vas siđe dažd, rani dažd i kasni dažd.” (Joel 2:23.) „U posljednje dane, govori Bog, izlit ću od svoga Duha na svako tijelo.” „I dogodit će se da će se spasiti svaki koji prizove ime Gospodnje.” (Acts 2:17, 21.) Veliko djelo evanđelja ne smije se završiti s manjim očitovanjem Božje sile nego što je obilježilo njegov početak. Proročanstva koja su se ispunila izlivanjem ranoga dažda na početku evanđelja, ponovno se imaju ispuniti u kasnome daždu na njegovu završetku. Ovdje su „vremena osvježenja” na koja je apostol Petar unaprijed gledao kada je rekao: „Pokajte se, dakle, i obratite se, da se izbrišu grijesi vaši [u istražnome sudu], kada dođu vremena osvježenja od lica Gospodnjega; i poslat će Isusa.” (Acts 3:19–20.)

„Božji sluge, s licima obasjanim i blistavim svetim posvećenjem, žurit će od mjesta do mjesta da objave poruku s Neba. Tisućama glasova, po svoj zemlji, bit će objavljeno upozorenje. Činit će se čudesa, bolesni će ozdravljati, a znakovi i čudesa pratit će vjernike. Sotona također djeluje lažnim čudesima, čak i spuštajući oganj s neba pred očima ljudi. (Otkrivenje 13,13.) Tako će stanovnici zemlje biti navedeni da zauzmu svoje stajalište.” Velika borba, 611, 612.

Izlijevanje Duha Svetoga u posljednjim danima bilo je predloženo izlivanjem Duha Svetoga na početku naviještanja evanđelja. „Riječ Gospodnja njima” koji ne će čuti što Duh govori crkvama, bilo je proročko načelo dodavanja jedne proročke crte povijesti drugoj proročkoj crti povijesti kako bi se prikazao svršetak svijeta. To nije ništa manje od načela da je svršetak neke stvari prikazan njezinim početkom. To proročko pravilo odbacuje ljudi laodicejski adventistički narod sedmoga dana. Kada se prihvati, Bog može „poučiti spoznaji”, za koju Daniel utvrđuje da se umnaža u vrijeme svršetka, a za istu onu spoznaju Hošea kaže da Božji narod propada jer je odbacuje. Skupina u Izaiji i Jeremiji koja odbija čuti ili vidjeti, odbacuje „okrepu”, koja je „počinak” što ga Bog obećava dati svome narodu „posljednjih dana” kako bi mogli sigurno proći kroz krizu na svršetku dana.

„Ime Gospodnje” (karakter) koje je Bog objavio Mojsiju bilo je da je „Gospodin Bog” „milosrdan i milostiv, spor na srdžbu, i obilan dobrotom i istinom”. Njegov je karakter milosrđe i istina. Istina koja predstavlja Njegov karakter uvijek je povezana s Njegovim milosrđem, jer nitko neće razumjeti Njegovu istinu ako Bog prema njemu najprije ne iskaže svoje milosrđe, budući da su svi sagriješili i lišeni su slave (karaktera) Božje. Istinu da je Isus Krist Alfa i Omega prepoznaju i drže oni kojima je Bog oprostio bezakonja i grijeh. To se oprostjenje zbiva u završnim prizorima istražnoga suda. One prema kojima iskazuje svoje milosrđe, opraštajući im tako njihove grijeh, uzima za svoju baštinu i stupa s njima u Savez.

„U posljednjim danima povijesti ove zemlje Božji savez s njegovim narodom koji drži njegove zapovijedi treba biti obnovljen.” Review and Herald, 26. veljače 1914.

Svi proroci, uključujući Mojsija, prepoznaju posljednje dane istražnoga suda kada Bog obnavlja svoj savez s onima koji su označeni kao sto četrdeset i četiri tisuće. A kada se taj savez uspostavi, Bog će „činiti čudesa kakva nisu učinjena po svoj zemlji ni u ijednom narodu; i sav narod među kojim se nalaziš vidjet će djelo Gospodnje, jer je strašno ono što ću učiniti s tobom.”

Mojsijevo iskustvo u spilji na gori Horebu, također poznatoj kao gora Sinaj, bilo je smješteno u kontekst Mojsijeve borbe s Božjim narodom. Njegova je borba bila izvršiti zadaću koju mu je Bog dao. Mojsije je bio u borbi glede Božje poruke svijetu. Neposredno prije nego što je Gospod pokazao svoju slavu Mojsiju, nalazimo Mojsija kako se služi logikom protiv Gospoda, sugerirajući da bi, ako bi Gospod uništio buntovnike koji su upravo plesali oko Aronova zlatnoga teleta, uništenje buntovnika uništilo poruku koja je očitovala Božju silu.

I Gospod reče Mojsiju: Vidio sam ovaj narod, i gle, to je narod tvrde šije. Zato me sada pusti da se raspali moj gnjev protiv njih te da ih istrijebim; a od tebe ću učiniti velik narod. A Mojsije se usrdno pomoli Gospodu, Bogu svojemu, i reče: Gospode, zašto se raspaljuje tvoj gnjev protiv naroda tvogega, koji si izveo iz zemlje egipatske velikom silom i moćnom rukom? Zašto da Egipćani govore i kažu: Na zlo ih je izveo, da ih pobije po gorama i da ih istrijebi s lica zemlje? Odvрати se od žestine gnjeva svojega i pokaj se zbog ovoga zla protiv naroda svojega. Sjeti se Abrahama, Izaka i Izraela, slugu svojih, kojima si se samim sobom zakleo i rekao im: Umnožit ću vaše potomstvo kao zvijezde nebeske, i svu ovu zemlju, o kojoj sam govorio, dat ću vašemu potomstvu, i baštinit će je do vijeka. I Gospod se pokaja za zlo koje bijaše naumio učiniti svome narodu. Izlazak 32,9–14.

Mojsijevo iskustvo u pećini uključuje poruku koju je Mojsije bio određen iznijeti svijetu. Svjedočanstvo o tome kako je Gospod prolazio pokraj Mojsija i objavljivao svoj karakter smješteno je u kontekst unutarnje poruke o Božjem buntovnom (laodicejskom) narodu, a kontekst Ilijina iskustva u pećini smješten je unutar njegove borbe s Jezabelom, odnosno trostrukim savezom Sjedinjenih Američkih Država, papinstva i Ujedinjenih naroda. Jedno predstavlja unutarnju poruku za crkvu, a drugo vanjsku poruku za svijet, ali dva svjedoka, Mojsije i Ilija, nalaze se u istoj pećini na Horebu, i obojica su predstavljeni u pećini na svršetku svijeta.

I Ahab ispriповjedi Jezebeli sve što je Ilija učinio, i također kako je mačem pogubio sve proroke. Tada Jezebela posla glasnika k Iliji govoreći: Tako mi učinili bogovi, i još više, ako sutra u ovo doba ne učinim tvoj život kao život jednoga od njih. A kad je to vidio, ustade i ode za svoj život, te dođe u Beer-Šebu, koja pripada Judi, i ondje ostavi svoga slugu. A sam ode dan hoda u pustinju, dođe i sjede pod jednom smrikom; i zaželj sebi da umre te reče: Dosta je; sada, Gospode, uzmi moj život, jer nisam bolji od svojih otaca. I dok je ležao i spavao pod smrikom, gle, tada ga anđeo dotače i reče mu: Ustani i jedi. I pogleda, i gle, kod njegove glave bijaše pogača pečena na žeravici i vrč vode. I jeo je i pio pa opet legao. I anđeo Gospodnji dođe opet drugi put, dotače ga i reče: Ustani i jedi, jer je put predug za tebe. I ustade, jede i pi, te u snazi te hrane iđашe četrdeset dana i četrdeset noći do Horeba, gore Božje. I ondje dođe do jedne pećine i noći u njoj; i gle, riječ Gospodnja dođe mu te mu reče: Što ćeš ti ovdje, Ilija? A on reče: Revnovao sam veoma za Gospoda, Boga nad vojskama; jer su sinovi Izraelovi ostavili tvoj savez, srušili tvoje žrtvenike i mačem pobili tvoje proroke; i ostao sam samo ja, a traže moj život da ga oduzmu. A on reče: Izadi i stani na goru pred Gospodom. I gle, Gospodin prolazaše, a silan i jak vjetar razdiraše gore i mrvljaše stijene pred Gospodom; ali Gospod nije bio u vjetru. A nakon vjetra potres; ali Gospod nije bio u potresu. A nakon potresa oganj; ali Gospod nije bio u ognju. A nakon ognja tih i tanak glas. I kad ga je Ilija čuo, omota svoje lice plaštem, izađe i stade na ulazu u pećinu. I gle, dođe mu glas i reče: Što ćeš ti ovdje, Ilija? A on

reče: Revnovao sam veoma za Gospoda, Boga nad vojskama; jer su sinovi Izraelovi ostavili tvoj savez, srušili tvoje žrtvenike i mačem pobili tvoje proroke; i ostao sam samo ja, a traže moj život da ga oduzmu. Tada mu Gospod reče: Idi, vrati se svojim putem u pustinju damašćansku; i kada dođeš, pomaži Hazaela za kralja nad Sirijom. A Jehua, sina Nimšijeva, pomaži za kralja nad Izraelom; i Elizeja, sina Šafatova, iz Abel-Mehole, pomaži za proroka namjesto sebe. I dogodit će se da će onoga koji umakne maču Hazaelovu pogubiti Jehu; a onoga koji umakne maču Jehuovu pogubit će Elizej. Ipak sam sebi ostavio sedam tisuća u Izraelu, sva koljena koja se nisu prignula pred Baalom i svaka usta koja ga nisu poljubila. 1 Kraljevima 19:1–18.

Ilijino iskustvo u špilji predstavlja prorokovu obeshrabrenost porukom te njegovu predodžbu o učinku njegove poruke i rada. Mojsije je branio Božju izrečenu poruku, a Ilija je odustao od poruke. To je ista poruka, s tom iznimkom što je jedna unutarnja u odnosu na crkvu, a druga izvanjska u odnosu na crkvu. Ipak, proročki gledano, obje zajedno prikazuju dvostruku poruku iz Otkrivenja osamnaest. Ono što trebam naglasiti u vezi sa svim istinama povezanim sa špiljom jest da je u „posljednjim danima“ obeshrabrenost koja se izražava u bilo kojem slučaju usmjerena na poruku i njezin učinak.

Mojsije i Ilija obojica predstavljaju one koji „čuju“ i „vide“ „glas“, koji je „riječ Gospodnja“. Ta „riječ“ predstavlja Njegov karakter milosti i istine. Psalmist također moli da mu se pokaže Božje milosrđe, koje je Njegov karakter. Da bi vidio Njegovo „milosrđe“, psalmist obećava da će „čuti“ što Duh govori crkvama.

Zborovodi. Psalam sinova Korahovih. Gospode, bio si milostiv svojoj zemlji; vratio si [preokrenuo] sužanjstvo Jakovljevo. Oprostio si bezakonje svoga naroda, pokrio si sav njihov grijeh. Sela. Uklonio si sav svoj gnjev; odvratio si se od žestine svoje srdžbe. Obrati nas, Bože spasenja našega, i učini da prestane tvoja srdžba prema nama. Hoćeš li se dovijeka gnjevit na nas? Hoćeš li produljiti svoj gnjev od koljena do koljena? Nećeš li nas opet oživjeti, da se tvoj narod raduje u tebi? Pokaži nam, Gospode, svoje milosrđe i daruj nam svoje spasenje. Čut ću što će govoriti Bog Gospod, jer će govoriti mir svome narodu i svojim svetima; ali neka se više ne vraćaju ludosti. Doista, blizu je njegovo spasenje onima koji ga se boje, da slava prebiva u našoj zemlji. Milosrđe i istina sastali su se; pravednost i mir poljubili su se. Istina će nicati iz zemlje, a pravednost će gledati s neba. Da, Gospod će dati ono što je dobro, i naša će zemlja dati svoj urod. Pravednost će ići pred njim i postaviti će nas na put njegovih stopa. Psalam 85:1–13.

Zapazite da su se „milosrđe i istina“ (a „istina“ je hebrejska riječ ‘emet’ na koju smo se pozivali), koje rađaju pravednost i mir, „poljubili“. Oni su sjedinjeni. Psalmist smješta svoju pjesmu u posljednje dane istražnoga suda, kada je Bog „oprostio bezakonje“ svoga „naroda“. Molba je da Gospodin „oživi“ svoj narod.

„Probuđenje i reforma moraju se dogoditi pod djelovanjem Duha Svetoga. Probuđenje i reforma dvije su različite stvari. Probuđenje označava obnovu duhovnoga života, oživljavanje sila uma i srca, uskrsnuće iz duhovne smrti. Reforma označava preustroj, promjenu u zamislima i teorijama, navikama i postupcima. Reforma neće donijeti dobar rod pravednosti

ako nije povezana s probuđenjem Duha. Probuđenje i reforma trebaju izvršiti svoje određeno djelo, a izvršavajući to djelo moraju se sjediniti.” Selected Messages, knjiga 1, 128.

„Oživljenje” za koje Psalmist moli označava molbu onoga koji zna da je mrtav. Oživljenje za koje Psalmist moli vrlo je teška molba za jednoga Laodicejca, jer Laodicejac nije svjestan da je duhovno mrtav, ali da nije, ne bi imao potrebu da bude oživljen. Oživljenje se ostvaruje pristajanjem da „čujemo što će Bog Gospod govoriti”, i nikakvo drugo djelo ne bi smjelo prethoditi našem osiguranju toga oživljenja koje dolazi kada Duh Sveti prebiva u nama.

„Probuđenje istinske pobožnosti među nama najveća je i najhitnija od svih naših potreba. Težiti za tim treba biti naše prvo djelo.” Selected Messages, knjiga 1, 121.

Govoreći o knjizi Otkrivenja, sestra White navodi sljedeće.

„Kad mi kao narod shvatimo što ova knjiga znači za nas, među nama će se vidjeti veliko probuđenje.” Testimonies to Ministers, 113.

Riječ „oživljenje” definira se kao vraćanje u život. Oni koji su izabrani da budu među sto četrdeset i četiri tisuće najprije moraju prepoznati da su mrtvi i da im je potrebno oživljenje. Činjenica da je sto četrdeset i četiri tisuće mrtvo značajna je sastavnica poruke koja se otpećuje neposredno prije nego što se zaključi vrijeme kušnje. O ovoj istini imamo još mnogo toga za reći. Ono što ih oživljuje jest „milost” koju im Bog pruža kada ih „oživljuje” i daje im svoju pravednost. Ono što ih oživljuje jest istina da je Isus Alfa i Omega, a to razumijevanje u njima proizvodi „mir” koji nadilazi svaki razum. Obećanje glasi da će „istina” „izrasti iz zemlje”. Poruka predstavljena kao „istina”, koja je Alfa i Omega, potječe iz Sjedinjenih Država, jer izrasta „iz zemlje”. Poruka na početku došla je iz Sjedinjenih Država, a poruka na svršetku izrasta iz istoga mjesta.

S obzirom na to da su Božji pećinski ljudi simbol, razmotrit ćemo druge proroke koji su bili u simboličnoj pećini. Isus je prepoznao Ivana Krstitelja kao Iliju, a Ivan je bio u tamnici kada je trebao znati je li Isus Mesija koji ima doći. Trebao je spoznati Isusov pravi karakter. Trebao je znati jesu li poruka koju je on naviještao i poruka koju je Isus nastavio naviještati istinita poruka. Poslao je svoje učenike da Isusu postave to pitanje, a Isus je, zaobišavši njihovo pitanje, nastavio pokazivati im svoju slavu.

Tako je dan odmicao, a Ivanovi učenici sve su to gledali i slušali. Napokon ih Isus pozva k sebi i naloži im da odu te jave Ivanu što su posvjedočili, dodavši: „Blažen je onaj tko se o Mene ne sablazni.” Luka 7,23. Dokaz njegova božanstva očitovao se u njegovoj prilagođenosti potrebama napaćenoga čovječanstva. Njegova se slava pokazala u njegovu poniženju do našega niskog stanja.

„Učenici su prenijeli poruku, i to je bilo dovoljno. Ivan se prisjetio proročanstva o Mesiji: ‘Duh Gospodnji na meni je, jer me Gospodin pomaza da navješćujem radosnu vijest krotkima; posla me da povijem srca slomljena, da proglasim sužnjima oslobođenje i tamnicima otvaranje tamnice; da proglasim godinu milosti Gospodnje.’ Izaija 61:1, 2. Kristova djela ne samo da su objavljivala da je On Mesija, nego su pokazivala i na koji će način biti uspostavljeno Njegovo kraljevstvo. Ivanu je bila otkrivena ista istina koja je došla Iliji u pustinji, kada ‘silna i jaka

vihorina kidala gore i mrvila hridi pred Gospodinom; ali Gospodin nije bio u vihoru. Nakon vihora bio je potres; ali Gospodin nije bio u potresu. Nakon potresa bio je oganj; ali Gospodin nije bio u ognju;’ a nakon ognja Bog je progovorio proroku ‘glasom laganog i blagog lahora.’

1. Kraljevima 19:11, 12. Tako je i Isus trebao izvršiti svoje djelo, ne zveketom oružja i rušenjem prijestolja i kraljevstava, nego govoreći ljudskim srcima životom milosrđa i samopožrtvovnosti.” Isusov život, 217.

Božja se sila prenosi kroz Njegovu Riječ. Ona se upućuje „srcima ljudi”. To je bila pouka „tihoga, laganoga glasa”. Ipak, Ilijina je poruka vanjska poruka koja prepoznaje sile izvan Božjega naroda. Krist je Iliji u „posljednjim danima” govorio da je Njegova riječ mjesto gdje se nalazi sila, dok „sukob oružja i obaranje prijestolja i kraljevstava”, prikazani razornim vjetrom, potresom i ognjem, predstavljaju tri vanjske sile prikazane u knjizi Otkrivenja s kojima će se Božji narod suočiti. Razorni „vjetar” simbol je islama u biblijskom proroštvu. „Potres” je pobuna i anarhija Francuske revolucije. „Oganj” je uništenje koje je snašlo Sodomu i Gomoru. Ilija je pobjegao od papinske sile kako bi došao do špilje, pa mu je Gospodin otkrio da se, usprkos svim zlim silama koje sačinjavaju krizu na svršetku svijeta, Božja sila nalazi u tihom, laganom glasu.

Mojsije, Ilija i Ivan Krstitelj svi svjedoče da su iz pećine promatrali Božji karakter. „Pećina“ je jedini znak koji će biti dan zlom i preljubničkom naraštaju. Isus je govorio o „preljubničkom i zlom naraštaju“, a to je naraštaj „posljednjih dana“ istražnog suda. Znak za taj naraštaj bio je prorok Jona, koji je proveo tri dana u pećini — utrobi kita.

A kad se narod sabrao u velikom mnoštvu, počeo govoriti: Naraštaj je ovaj zao; traži znak, i neće mu se dati znak osim znaka proroka Jone. Jer kao što je Jona bio znak Ninivljanima, tako će i Sin Čovječji biti ovomu naraštaju. Luka 11,29.30.

Jona je bio u utrobi kita tri dana i tri noći, kao što je i Isus bio u grobu tri dana. Jona je bio znak, a tako je i Isus. Oni predstavljaju znak uskrsnuća, koji, naravno, slijedi nakon smrti.

Tada neki od pismoznanaca i farizeja odgovoriše govoreći: Učitelju, htjeli bismo vidjeti znak od tebe. A on im odgovori i reče: Naraštaj zao i preljubnički traži znak; i neće mu se dati znak osim znaka proroka Jone. Jer kao što je Jona bio tri dana i tri noći u utrobi kita, tako će i Sin Čovječji biti tri dana i tri noći u srcu zemlje. Ljudi iz Ninive ustat će na sudu s ovim naraštajem i osudit će ga, jer su se pokajali na Jonino propovijedanje; i evo, ovdje je veći od Jone. Matej 12:38–41.

Ako razumijemo načelo ponavljanja povijesti, zajedno s činjenicom da sva sveta povijest upućuje na svršetak svijeta, tada su Jonin i Kristov smrt, ukop i uskrsnuće „znak“, a ujedno i poruka za Božji narod sada. Kada je Jona bio izbačen iz utrobe kita, objavio je poruku, baš kao što je poruka o Kristovu uskrsnuću odmah bila objavljena kada je anđeo uklonio kamen s pećine u kojoj je Krist bio. Oni koje predstavljaju Mojsije, Ilija, Jona i Krist simboliziraju ne samo Božji narod „posljednjih dana“, nego i poruku koju je svaki od njih navijestio.

Znak Jone uključuje iskustvo špilje u kojem se očituje milosrdni karakter Krista. Isto milosrđe koje je Isus iskazao Iliji bilo je iskazano i Joni dok je bježao od svoje odgovornosti da objavi poruku. O Joni bi se moglo reći još mnogo toga, ali sada treba obraditi druge točke.

Špilja, među ostalim, predstavlja smrt i uskrsnuće. Savezni Božji narod u posljednjim danima, na temelju višestrukih svjedočanstava, prepoznat je kao onaj koji je bio mrtav, a zatim uskrsnuo. Naravno, kršćanin se mora nanovo roditi da bi vidio kraljevstvo Božje, i to predstavlja smrt staroga tjelesnog čovjeka, ali proročki to znači više. To govori o poruci koja je zaustavljena na svome putu. Ilija je prestao navješćivati poruku, Jona je pobjegao od navješćivanja poruke. Ivan je bio bačen u tamnicu i pogubljen. Isus je bio razapet.

Stoga znak Jone nije jednostavno o smrti i uskrsnuću, nego o smrti i uskrsnuću jedne poruke, a sve poruke predočene u Božjoj riječi predstavljaju završnu poruku upozorenja koju je Otac dao Isusu, koji ju je potom dao Gabrielu, koji ju je potom dao proroku, koji ju je potom zapisao i poslao crkvama. Bog je bio voljan okončati poruku i početi iznova u iskustvu Mojsija u špilji. Ilija je završio svoje djelo kao glasnik i pobjegao u špilju. Jona je pobjegao u Taršiš. Ivan Krstitelj bio je ubijen, kao i Isus. Sva ta svjedočanstva treba dovesti u Knjigu Otkrivenja i uskladiti jedno s drugim. Daniel i Otkrivenje dvije su knjige, ali „svjedočanstvo Isusovo“ pokazuje da su one također jedna knjiga. One posjeduju iste značajke kao i Biblija. Dvije knjige koje čine jednu knjigu i dva autora koji predstavljaju dva svjedoka.

Daniel, sužanj Babilona, a potom i Medo-Perzije, simbolično je umro kada je bio bačen u lavlju jamu. Jona je simbolično umro kada ga je progutao kit. Ivan Otkrivač simbolično je umro kada je bio bačen u kipuće ulje. William Miller je umro, ali ima obećanje da anđeli čekaju kod njegova groba uskrsnuće pravednih. Služba Future for America simbolično je umrla 18. srpnja 2020.

Posljednja poruka upozorenja smještena je u kontekst izlječenja smrtne rane papinske vlasti. Izlječenje rane posebna je tema trinaestoga i sedamnaestoga poglavlja Otkrivenja. Kada smrtna rana bude izliječena, uskrslo papinstvo postat će osmo kraljevstvo prikazano u sedamnaestom poglavlju Otkrivenja. Ono je označeno kao osmo, to jest od sedmorice. Broj osam simbol je uskrsnuća, jer se obrezanje kao pečat zavjetnoga odnosa trebalo izvršiti osmoga dana nakon rođenja muškoga djeteta. Taj je obred u kršćanskom razdoblju zamijenjen krštenjem, a krštenje predstavlja Kristovu smrt, pokop i uskrsnuće. Krist je uskrsnuo u dan nakon sedmoga dana. Stoga je proročki uskrsnuo osmoga dana. Nakon tisuću godina počinka, obnovljena zemlja uskrsava u osmom tisućljeću.